

ת"פ 21718/02/15 - מדינת ישראל נגד נסים חדידה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21718-02-15 מדינת ישראל נ' חדידה
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

נסים חדידה
ע"י ב"כ עו"ד עתליה רפאל

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם ממספר עבירות איומים, עבירת תקיפה סתם ועבירת החזקת סכין באישום הראשון, וכן מהאישומים השלישי והרביעי.

רקע

1. כתב האישום אוחד ארבעה אישומים, ומייחס לנאשם את העבירות הבאות:

תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); היזק במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין (3 עבירות); החזקת סכין - לפי סעיף 186 לחוק העונשין; ניסיון תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין (2 עבירות).

בהתאם לחלק הכללי של כתב האישום, התגורר בבניין ברחוב צאלים 26 חולון (להלן: "הבניין"), בשכונת עם אחרים ובהם אנדריי ברודניקוב (להלן: "אנדריי"), בוריס גברילוק (להלן: "בוריס"), אאורילה גברילוק (להלן: "אאורילה") ודניס ז'גולסקי (להלן: "דניס").

בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 20.7.2014, במהלך אסיפת דיירים בכניסה לבניין, צעק הנאשם, דחף את בוריס ודיירים נוספים, התקרב בצורה מאיימת אל פניו של נחמיה קלימי (להלן: "נחמיה"), תוך שליפת סכין מכיסו וצעקה כי ידקור אותו. באותן נסיבות, צעק הנאשם על אאורילה כי ישרוף אותה עם דלק, וכן אמר לה שכבר שבוע הוא הולך עם סכין ומחפש אותה. בשלב זה פנה הנאשם אל בוריס, ואמר לו: "אתה רוצה שאני

אדקור אותך" תוך הנפת סכין לעברו. בהמשך פנה הנאשם אל דניס, ואמר לו שהוא יביא דלק וישרוף את כולם. הנאשם שלף את הסכין והחזירה אל כיסו, עד שדניס נטל אותה והשליכה לחצר.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 24.7.2014, בכניסה לבניין, איים הנאשם על דיירים בכך שצעק כי יזיין את כולם ואמר לאורילה כי ישבור לה את הראש. באותן נסיבות, ניסה הנאשם לתקוף את אנדריי בכך שנטל את חפירה והחל לרדוף אחריו. בהמשך הלם הנאשם בחוזקה בדלת הבניין ושבר בה זכוכית. בנוסף, שבר הנאשם באמצעות את החפירה זכוכית במבואת הבניין. דניס אחז בנאשם מאחור בכתפיו וכופף את רגלו למצב ישיבה, תוך שאמר לו שישחרר אותו כשיירגע, ובתגובה אמר לו הנאשם שיהרוג אותו. בהמשך, ניסה הנאשם לתקוף את דניס ואת בת זוגו מרים בכך ששפך לעברם דלק תוך שאיים כי ישרוף אותם.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, כשבועיים עובר ליום 24.7.2014, שבר הנאשם מרצפות בבניין באמצעות ברזל ובכך גרם להיזק לרכוש.

בהתאם לעובדות האישום הרביעי, ביום 8.1.2015 כתב הנאשם כתובות על מספר קירות בבניין, כגון: "תכננו לרצוח אותי, אורליה", "פה גרה רוצחת", "סייעו לרצוח אנדריי והבן שלו, בני זונות", ועוד, וגרם בכך להיזק לרכוש.

2. הנאשם כפר במיוחס לו.

לגבי האישום הראשון, טען הנאשם כי הצטרף לאסיפת הדיירים בשלב מאוחר, לא תקף, לא איים ולא נקט בכל אלימות. הנאשם טען כי ישב במרחק קצר ממקום הישיבה, וגילף נחושת באמצעות סכין שברשותו.

לגבי האישום השני, טען הנאשם כי לא אמר את המיוחס לו, לא איים ולא שפך דלק, אלא הותקף על ידי אנדריי, בנו ודניס, אשר הטיחו אותו בדלת הכניסה שהתנפצה כתוצאה מכך.

לגבי האישום השלישי, טען הנאשם כי לא גרם לנזק לרכוש הבניין.

לגבי האישום הרביעי, הודה הנאשם שכתב את הדברים אך טען כי עובדות אלה אינן מקימות עבירת היזק לרכוש.

לפיכך, נשמעו הוכחות.

במסגרת פרשת התביעה, העידו שכניו של הנאשם: דמיטרי, אנדריי, בוריס, אורילה, דניס, נחמיה ודמיטרי פישביין (להלן: "פישביין"). כמו כן העידו השוטרים שיר כידון, ראובן עזרא, מנגיסטו בלטה ואלעד כהן. בנוסף, הוגשו מוצגים שונים, כגון הודעות הנאשם, דו"חות פעולה של שוטרים וצילומים.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מוצגים שונים כגון תלונות שונות שהגיש הנאשם כנגד חלק מהמתלוננים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען בסיכומיו, כי עדויות עדי התביעה השונים ביססו את עובדות כתב האישום, תוך שהפנה לחלקים הרלוונטיים בעדויות אלה. בנוסף, טען לגבי האישום הראשון, כי הנאשם בעצמו אמר בבית המשפט כי החזיק בסכין בכיס מכנסיו, ולגבי האישום הרביעי כי הנאשם הודה במעשה בפני השוטר שהגיע לזירה. ב"כ המאשימה התייחס לעדותו של נחמיה, אשר התקשה להעיד כנגד הנאשם בשל רחמיו כלפיו, אך אישר לגבי האישום השלישי כי הנאשם עשה נזק למרצפות, ולגבי האישום הראשון כי הנאשם נופף בידיו. לעומת העדויות הרבות אליהן היפנה ביחס לביסוס האישומים השונים, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם סתר את עצמו בעדותו בבית המשפט ביחס לגרסתו במשטרה. לפיכך, עתר להרשעת הנאשם בכל המיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי קיימים קשיים ראיתיים משמעותיים, המתעוררים נוכח הבדלים בעדויות, עד כדי סתירות בין עדי התביעה השונים, וכן בין עדותם בבית המשפט לבין גרסתם במשטרה. לטענתה, לגבי חלקים ניכרים מהעובדות המיוחסות לנאשם, עדי התביעה כלל לא העידו. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה טיעונים לגבי כל אישום ואישום: לגבי עבירת החזקת הסכין באישום הראשון, טענה כי האירוע התרחש בתחום חצרו של הבית המשותף בו התגורר הנאשם, וכן כי ההחזקה הייתה למטרה כשרה; ביחס לאישום השני, טענה כי השוטרים לא טרחו לתעד את הנוזל שנשפך, וכן כי לא היה מקום למעצרו של הנאשם; לגבי האישום השלישי, טענה כי אין כל תיעוד לנזק שנשפך; אשר לאישום הרביעי, טענה בהתאם לראיות שנשמעו כי מדובר בכיתוב שנמחק בקלות על ידי הנאשם, ויסודות העבירה המיוחסת לנאשם אינם מתקיימים. לגבי עבירת השחתת פני מקרקעין, טענה שיש לראות בנסיבות המקרה משום זוטי דברים. ב"כ הנאשם הוסיפה לטיעוניה, כי במקרה הנדון לקבוע הגנה של אכיפה בררנית לגבי הנאשם, אשר תלונות רבות אותן הגיש כנגד חלק מהעדים נסגרו בעילה של חוסר עניין לציבור למעט תלונה אחת שנסגרה בעילת חוסר ראיות.

דין והכרעה

5. כפי שפירטה ב"כ הנאשם בסיכומיה, ביסודיות רבה, ניתן להצביע על פערים מסוימים בין עדויות עדי התביעה השונים, וכן על התייחסויות המופיעות בעדות מסוימת אך לא בעדות אחרת, זאת לגבי חלקים שונים של האירועים המיוחסים לנאשם. יחד עם זאת, אין בעובדה זו לכשעצמה, כדי להותיר ספק סביר לגבי כל המיוחס לנאשם. כך התייחסה הפסיקה לסיטואציה דומה:

"לא אחת קורה כי הראיות הניצבות בפני בית המשפט אינן מתיישבות האחת עם רעותה. חוסר אפשרות לגבש תיזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. בפסיקה נקבע, כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות תהיות שונות ללא מענה. זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות"

(ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל, (28.9.2008) פסקה 45).

ראו עוד ע"פ 6924/12 עמאר בעארני נ' מדינת ישראל, (29.10.2013) פסקה 28;

ע"פ 7287/13 סאדא סידאוי נ' מדינת ישראל, (23.9.2014) פסקה 30; סעיף 57

לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - (1971).

מספר סוגיות מביאות לקביעה כי עובדות מסוימות המיוחסות לנאשם, אכן הוכחו מעבר לספק סביר, בעוד

לגבי חלק מסוים נותר ספק שכזה:

ראשית, במקרה הנדון מדובר באירועים שהתרחשו כארבע שנים בטרם העידו עליהם עדי התביעה, ומכאן ניתן להבין בעיה מסוימת של זכרון לפרטי פרטים.

שנית, האישום הראשון והשני מתייחסים לאירועים דינמיים, מתמשכים, רבי משתתפים, כשלא ניתן לקבוע באופן ודאי שעדי התביעה העידו לגבי אותו מקטע במהלך האירוע. בנסיבות אלה, לא ניתן לצפות מכל עדי התביעה כי יעידו באופן מדויק לגבי כל נקודה ונקודה:

"סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי"
(ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל (28.7.2011) פסקה 37).

שלישית, התרשמתי באופן בלתי אמצעי מכך שעדי התביעה מיקדו את עדותם במקרים להם היו עדים בלבד, וביחס לאותם מקרים העידו אך ורק לגבי החלקים שזכרו היטב, בהם היו משוכנעים, מבלי כל הגזמה או הפרזה. למעשה, עדי התביעה זכרו היטב את ליבת האירועים, את החלק החמור שבהם, אך התקשו לעיתים בזיכרון של סדר התרחשות או מילים מסוימות שנאמרו במהלך אירוע. חלק מהעדים הסבירו, כי אינם זוכרים חלקים מסוימים באירועים, תשובה הגיונית בהתחשב בפרק הזמן שחלף עד לעדותם, זאת על אף שמענה שונה יכול היה בוודאי להרע את מצבו של הנאשם. בנוסף, התרשמתי מאותנטיות עדות העדים, מכנות עדותם, ומההתרגשות שאחזה בחלק מהם בעת שנזכרו באירועים:

העד דמיטרי - לא הציג את הנאשם רק כגורם שלילי, העיד כי **"פה ושם הוא היה מדבר איתי פעם בצורה ידידותית"** (עמ' 10 ש- 22 לפרוט'), ולא הפריז כשלא זכר: **"אני לא זוכר איזה צעקות"** (עמ' 10 ש- 28-29 לפרוט').

העד אנדריי - גם עד זה השיב שאינו זוכר (עמ' 18 ש- 10 לפרוט'), כשהתקשה לזכור חלקים מהתנהלות הנאשם.

העד בוריס - ניכר היה במהלך עדותו של עד זה, כי המתואר באישום הראשון הותיר בו חותם משמעותי וכי עדותו הייתה אותנטית ומהימנה (ראו לעניין זה את אותות ההתרגשות במהלך העדות לגבי שליפת הסכין והאיומים, כפי שבאו לידי ביטוי בעמ' 29 ש-14,16,20 ו-25 ובעמ' 30 ש-7 לפרוט'). כשנשאל לגבי חלקו למול הנאשם, בוריס לא התחמק ממענה לשאלה האם לא קילל את הנאשם מעולם, ולאחר מחשבה לא פסל אפשרות זו (עמ' 33 ש-23-24 לפרוט').

העדה אאורילה - אאורילה הותירה בעדותה רושם מהימן. תחילה, העידה כי היא ובעלה היו ביחסים טובים עם הנאשם, **"היינו ממש חברים"** (עמ' 39 ש-8 לפרוט'), ולא היססה להעיד לגבי טעות חישוב שביצעה כשפנתה אל הנאשם בשאלת איסוף כספים לוועד הבניין. ניכר היה במהלך עדותה של אאורילה, כי האירועים אותם חוותה מצד הנאשם היו לה קשים (עמ' 40 ש-11 לפרוט'), והביאו להרגשות במהלך העדות על אותם מקרים (עמ' 41

ש- 24 לפרוט'). אאורילה לא הפריזה בדבריה ומיקדה את עדותה אך ורק בדברים בהם הבחינה. כך, כפי שיפורט בהמשך, העידה לגבי האישום הראשון ביחס לתנועת ידו של הנאשם לעבר כיס מכנסיו במהלך אסיפת הדיירים, אך לא העידה כי הבחינה בסכין (עמ' 40 ש- 15-16, עמ' 43 ש- 23-24 לפרוט'), וכך העידה לגבי האירוע נשוא אישום 2, שלא הבחינה בהשלכת פחית על ידי הנאשם או בכך שהפחית פגעה בדניס (עמ' 50 ש- 25-30 לפרוט').

העד פישבין - עד זה העיד לגבי האישום הראשון, כי הבחין במהלך האירוע בסכין בכיסו של הנאשם (עמ' 58 ש- 28 לפרוט'), כפי שהעידו עדים אחרים ואף הנאשם בעצמו. פישבין לא העיד שהבחין בכך שהנאשם שלף את הסכין, על אף שהעדים האחרים העידו על כך והנאשם אישר זאת בעצמו, כפי שיפורט בהמשך. בכך, מיקד עד זה את עדותו בדברים בהם הבחין במהלך האירוע ולא דבר מעבר לכך. באופן דומה, פישבין הבהיר היטב בעדותו באילו חלקים הבחין בעצמו ועל אילו חלקים שמע מאחרים (ראו דוגמא בעמ' 59 ש- 5, עמ' 60 ש- 6, עמ' 62 ש- 6-7 לפרוט'). יחד עם זאת, במהלך עדותו של פישבין עלו קשיים אשר הותירו ספק בדבר מהימנות עדותו (ראו סעיפים 9 ו-12 בהמשך).

העד דניס - עד זה העיד שהנאשם "**בסך הכל הוא בן אדם טוב**" (עמ' 70 ש- 19 לפרוט'), והבהיר אילו דברים הוא יכול לזכור ולהעיד עליהם ואילו לא (עמ' 70 ש- 29-30, עמ' 71 ש- 1, 10-11, עמ' 73 ש- 32, עמ' 75 ש- 21 לפרוט'). הסברו של דניס כי הוא זוכר את שלילת הסכין והאיום מצד הנאשם, אך לא מה בדיוק נאמר כלפי מי (עמ' 70 ש- 30-31 לפרוט'), הוא הסבר הגיוני ומניח את הדעת בנסיבות המקרה.

אציין, כי לא מצאתי לתת משקל לפסק הדין שניתן במסגרת ת"ק 10447-07-16, אשר ניתן במסגרת סעיף 79א' לחוק בתי המשפט, לצרכי פשרה ובלא שאחד הצדדים הודה בטענה כלשהי. לא ברור מדוע פסק דין אשר ניתן במסגרת שכזו, מכרסם בגרסת המתלוננים שלא הכחישו את הסכסוך הכספי עם הנאשם. אם קיים משקל ראיתי לפסק דין זה, הרי הוא הוכחת הרקע של סכסוך בין הצדדים, אשר הביא את הנאשם לכדי ביצוע חלק ניכר מהמיוחס לו בכתב האישום.

6. לעומת התרשמותי מעדי התביעה, הנאשם הותיר רושם בעייתי ביותר, לאורך שעות דיון רבות, כאדם חסר סבלנות, קל להתפרץ ונח לכעוס. רושם זה תואם את עדויות עדי התביעה לגבי התנהגותו של הנאשם באופן כללי, ובמהלך המיוחס לו בכתב האישום - בפרט.

עדי התביעה שבו, בזה אחר זה, על אופיו הבעייתי של הנאשם, כגון עדות דמיטרי: "**הוא היה ידוע כבן אדם עצבני**" (עמ' 10 ש- 6-7 לפרוט'); "**ראיתי את ניסים עצבני**" (עמ' 12 ש- 4 לפרוט'); עדותו של אנדריי כי "**הנאשם התנהג בצורה אגרסיבית מאוד**" (עמ' 17 ש- 22 לפרוט'); או עדויות בוריס ואאורילה לגבי האירועים המיוחסים לנאשם וחששם מפניו. התנהלות הנאשם במהלך הדיונים התאפיינה בהתפרצויות לדברי עדים ובצעקות (לדוגמא בעמ' 32 ש- 16,24, עמ' 59 ש- 26, עמ' 76 ש- 22 לפרוט'). התפרצויות אלה חייבו מתן החלטות המבהירות לנאשם כי לא ניתן להתפרץ במהלך הדיון (עמ' 59 ש- 28 לפרוט'), עד כדי הוצאת הנאשם אל מחוץ לאולם בית המשפט (עמ' 83 ש- 12-13 לפרוט'). במהלך חקירתו הנגדית, צעק הנאשם לעבר התובע תוך הנפת ידיו לעברו (עמ' 90 ש- 10-11 לפרוט'), ואף ניגש אל עבר דוכן בית המשפט והרים את ידו (עמ' 90 ש- 19-20 לפרוט'). הערות בית המשפט לא הועילו, ובמהלך חקירתו הנגדית התקרב הנאשם אל עבר התובע תוך שנופף בידי ווהרים את קולו (עמ' 92 ש- 16-17 לפרוט').

ובהמשך, לאחר צעקות מצידו, שב והתקרב אל התובע באולם תוך הנפת אגרוף (עמ' 93 ש- 13 לפרוט').

התרשמותי זו מהעדים ומהנאשם, מחזקת ומבססת את משקל עדויות עדי התביעה.

7. לצד האמור לעיל ועל אף ההסברים, הסבירים בנסיבות המקרה, שניתן להעלות להבדלים שהתעוררו בין עדויות עדי התביעה, לא ניתן להתעלם מהבדלים אלה. בחינת המקרה הנדון תעשה בזהירות הראויה, כאשר לגבי חלקים בהם עלו חוסרים ראייתיים או התעוררו סתירות משמעותיות, גם אם אלה נבעו ממרחק הזמן או מחוסר רצון לפגוע בנאשם - ככל שגוּת ספק סביר יקבע כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש, אך לא כך לגבי חלקים אחרים של עדויות עדי התביעה. קיימות ראיות מספקות, עדויות המחזקות זו את זו, לגבי חלקים המהווים את ליבת חלק מהאירועים, כפי שיפורט לגבי כל אישום ואישום.

האישום הראשון

8. האירוע נשוא האישום הראשון, התרחש במהלך אסיפת דיירים בבניין, בה נכחו מספר עדים. בהתאם, העידו עדי תביעה שונים לגבי אירוע זה, עדויות המעלות אי דיוקים מסוימים ביניהן או חוסר עדות של עד מסוים לגבי חלקים באירוע עליהם העיד עד אחר. יחד עם זאת, התייחסות העדים לחלקים העיקריים של האירוע, כגון איומי הנאשם באמצעות סכין, חזרה על עצמה שוב ושוב באופן המבסס חלקים אלה. ההבדלים הקיימים בין גרסאות העדים, אליהם הפנתה ב"כ הנאשם, מתייחסים לחלקים מסוימים במהלך אירוע המתמשך, לגביהם סביר בהחלט כי עד מסוים לא הבחין בחלק מסוים של האירוע או לא מצא לנכון לתת לו דגש במהלך עדותו.

אנדר"י העיד לגבי אסיפת הדיירים, במהלכה **"הנאשם התנהג בצורה אגרסיבית מאוד והייתה לו סכין ביד"** (עמ' 17 ש- 22 לפרוט'), והוסיף כי בעת שהנאשם צעק הוא אף אחז בידיו בסכין (עמ' 20 ש- 32-33 לפרוט'). אנדר"י העיד עוד, כי הנאשם **"איים לשרוף את אאוריקה אשתו של בוריס"** (עמ' 17 ש- 34 לפרוט'), וכן כי דחף את בוריס (עמ' 18 ש- 4 לפרוט').

בוריס העיד לגבי אסיפת הדיירים, כי הבחין בסכין ששלף הנאשם, ובאותו שלב אף איים על אשתו אאורילה כי ישרוף אותה (עמ' 29 ש- 16-17, עמ' 30 ש- 3 לפרוט'). לגבי התנהלותו הפיזית של הנאשם במהלך האירוע, העיד בוריס כי הנאשם ניסה להתקרב אליו ואל אשתו כשהסכין בידו (עמ' 29 ש- 20-23 לפרוט'). עוד העיד, כי הנאשם ניסה להתקרב אליו כשהסכין בידו ואחרים לא אפשרו לו להתקרב, אך בוריס לא העיד כי הנאשם דחף אותו ולא העיד כי הנאשם אמר לו שידקור אותו.

אאורילה העידה כי במהלך אסיפת הדיירים שהתרחשה ב"כניסה לבניין" (עמ' 40 ש- 10 לפרוט'), החל וויכוח במהלכו הנאשם אמר לבוריס בעלה **"אל תתערב, אתה רוצה שאני אדקור אותך?"** (עמ' 40 ש- 14-15 לפרוט'), ובשלב זה הנאשם הושיט ידו אל כיס מכנסיו האחורי מצד ימין. בנוסף, העידה כי הנאשם אמר שישרוף אותה (עמ' 41 ש- 7 לפרוט').

דניס העיד לגבי אירוע זה כי הנאשם **"הוציא סכין פעם או פעמיים... אני זוכר שהייתה שליפת סכין והיה**

איום של ניסים כלפי הדיירים (עמ' 70 ש- 27-31 לפרוט'). לדבריו, בעת שהנאשם שלף את הסכין והחזיק בה, "הוא היה באטרף ועצבים" (עמ' 72 ש- 8 לפרוט'). בהמשך, העיד דניס כי הוציא את הסכין מכיס מכנסיו של הנאשם וזרק אותה (עמ' 70 ש- 32-33 לפרוט'). עד זה תיאר, כי במהלך האירוע הנאשם "דחף אנשים וצעק על אשתו של בוריס... הוא אמר לה שהוא ידקור אותה" (עמ' 71 ש- 7-10 לפרוט').

פישבין העיד לגבי האישום הראשון, כי הבחין בסכין בכיס מכנסיו הימני אחורי של הנאשם, אשר החזיק את ידו על ידית הסכין עד שדניס שלף אותה והשליכה (עמ' 58 ש- 23-24 לפרוט'). אין בכך שפישבין הבחין בחלק מסוים מהאירוע, כדי לפגוע בעוצמת הראיות המשמעותית לגבי האיומים במהלכם אחז הנאשם בסכין מחוץ לכיס מכנסיו. באופן דומה, אין בעדותו של העד נחמיה, אשר העיד כי לא הבחין בסכין במהלך האירוע, כדי לכרסם בעוצמת הראיות ביחס לאחיזת הנאשם בסכין. מעדותו של נחמיה עולה, כי ביקש לסייע בעדותו לנאשם (עמ' 82 ש- 25-28 לפרוט'), וכן מעדות הנאשם בעצמו עולה כי נחמיה הבחין בכך שהנאשם אחז בסכין (עמ' 87 ש- 24-25 לפרוט').

יש להדגיש כי **הנאשם**, במהלך עדותו של בוריס בבית המשפט, אישר שאחז בסכין בעת אסיפת הדיירים, בכך שלאחר עדות בוריס כי הנאשם החזיק בידו בסכין והתקרב לעברו, סכין שאת אורך להבה סימן באצבעותיו, הנאשם אמר "זה היה 10 ס"מ" (עמ' 32 ש- 16 לפרוט'). בנוסף, לאחר שבוריס העיד כי ראה את הנאשם מוציא את הסכין מכיס מכנסיו האחורי, הנאשם אמר "מהכיס האחורי בצד ימין" (עמ' 32 ש- 24 לפרוט').

גם בעת עדותו בבית המשפט, אישר הנאשם שאחז בסכין אך טען שעשה זאת תוך גילוף פלסטיק העוטף חוטי נחושת. לדבריו, במהלך אסיפת הדיירים קם וצעק, כשהסכין הייתה מחוברת לידו באמצעות תחבושת על מנת לקבע אותה ליד, ובשלב זה שחרר את הסכין ושם אותה בכיסו. לעומת זאת, בעת חקירתו הנגדית אישר הנאשם כי שלף את הסכין מכיסו האחורי יותר מפעם אחת במהלך האירוע ואף אחז בה בידו (עמ' 91 ש- 29-30 לפרוט').

עוד יצוין, כי ניתן היה לצפות שאותה גרסה המספקת הסבר "מקובל", כביכול, להחזקת הסכין בידו כדין (גילוף חוטי נחושת), הייתה עולה מפי הנאשם מיד כשהדבר הוטח בו בעת חקירתו תחת אזהרה במשטרה. יחד עם זאת, הנאשם לא ציין דבר לגבי החזקת סכין לשם מטרה זו בהודעתו, ואף הכחיש באותה חקירה כי הייתה ברשותו סכין בעת האירוע (9/ת- 21).

למעלה מהדרוש, אציין כי לא מצאתי שהרקע הנטען על ידי ב"כ הנאשם לאסיפת הדיירים - רצונם להחליף את הנאשם בתפקידו כוועד בית - הוא בעל משקל ראייתי המכרסם בעוצמת הראיות. ככל שעדי התביעה אכן חפצו להחליף את הנאשם בתפקיד וועד הבית, הרי הדבר גרם לכעס מצידו ולהתנהגות אלימה (ראו לענין זה את עדות הנאשם, כי קם ממקומו ופתח בצרחות כשהסכין בידו, לאחר ששמע שאורילה מעוניינת להיות בוועד במקומו - עמ' 87 ש- 16-18 לפרוט').

לאור האמור לעיל, וכן נוכח התרשמותי מעדי התביעה ומהנאשם, אני קובע כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם איים על בוריס באמצעות סכין בה אחז בידו בעודו מתקרב לעברו, תוך צעקות, ואף איים על אורילה בכך שאמר שישרוף אותה.

באשר לחלקים נוספים המפורטים באישום הראשון, לגביהם נשמעו עדויות אך ה"מתלוננים" בעצמם לא העידו - איומים על נחמיה ודניס, דחיפת בוריס ו"דיירים נוספים" - קיים ספק סביר העומד לזכות הנאשם. לא ניתן להסתפק בעדויות עדים אחרים, שאינם המתלוננים, לגבי חלקים אלה, זאת כאשר המתלוננים העידו בבית המשפט על האירוע אך נמנעו מלהעיד לגבי אותם חלקים. ביחס לעבירת החזקת סכין - האירוע התרחש בכניסה לבניין, במקום בו לנאשם היו כסא ו"פינה משלו" (עדות אאורילה, עמ' 40 ש- 4-10 לפרוט'). בנסיבות אלה, מתעורר לכל הפחות ספק סביר לפיו האירוע התרחש בתחומי חצריו של הבניין בו התגורר הנאשם, ולא הוכח ברף הפלילי הנדרש כי הנאשם החזיק בסכין מחוץ לתחום חצריו.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם ממספר עבירות איומים, מעבירת תקיפה סתם ומעבירת החזקת סכין, ומוצא אותו אשם ומרשיעו בשתי עבירות איומים.

האישום השני

9. **הנאשם** לא הכחיש את קיומו של האירוע, אך טען כי למעשה הותקף במהלך מתוכנן של הדיירים, **"כנופיה שחיכתה לי שחזרתי מבית הכנסת על מנת לרצוח אותי"** (עמ' 91 ש- 15 לפרוט'). גם לאירוע זה היו מספר עדים, אשר העידו בבית המשפט לגבי חלקיו השונים להם היו עדים, עדויות המבססות את עיקר עובדות האישום, זאת לאור התרשמותי מהעדים ומהנאשם וכן בעדויות שיפורטו להלן.

אנדריי העיד כי בעת שהגיע לפנות זבל מחדר האשפה, הנאשם הבחין בכך, אחז בידיו **"כלי, מגרפה, וצעק ואז רץ אחריי אבל לא נתן מכה"** (עמ' 19 ש- 14 לפרוט'). בשלב זה, דניס אחז בנאשם, ובהמשך הנאשם ניפץ את חלון הבנין ושפך אצטון על דניס (עמ' 19 ש- 25-28 לפרוט'). אנדריי הסביר כי זיהה את סוג הנוזל בהתאם לריחו (עמ' 20 ש- 1 לפרוט'). לא מצאתי קושי משמעותי בכך שאנדריי לא זכר שהעיד במשטרה כי ביקש מהנאשם לזרוק את הזבל (נ/1 ש- 9), נתון שלא הוזכר בעדותו בבית המשפט. נתון זה יכול בהחלט להבהיר את כעסו הרב של הנאשם, על כך שאנדריי ביקש להשליך חפצים אותם אסף ורכש הנאשם, ומכאן שאין מדובר בחוסר ראייתי הפוגם במשקל עדותו של אנדריי. באופן דומה, אינני מוצא לתת משקל לכך שאנדריי לא מסר בעדותו במשטרה, כי הבחין בנאשם מנפץ את זכוכית הבניין, נתון לגביו אין מחלוקת.

אאורילה העידה כי שמעה ויכוח בין אנדריי, אשר ביקש להשליך את החפצים שהיו בחדר אשפה, לבין הנאשם אשר טען שמדובר בחפצים שלו ושאל אנדריי זכות לעשות כן. בהמשך העידה, כי בשלב מסוים אחז הנאשם בכלי עם חלודה בקצהו, והלך איתו לכיוון אנדריי. דניס, אשר הבחין בדבר, חיבק את הנאשם מאחור, עד שחש שהנאשם נרגע. לאחר מכן שמעה אאורילה רעש של דבר מה אשר נזרק לכיוון דניס, הבחינה בפחית שזרק הנאשם כשדניס בורח מפניו (עמ' 42 ש- 1-22 לפרוט'). עוד העידה, כי בעת שהנאשם רדף אחרי דניס, הוא אמר לו **"אני אשרוף אותך, בוא לפה אני אהרוג אותך"** (עמ' 44 ש- 1-2 לפרוט'). אאורילה זיהתה כתמים המופיעים בצילום על רצפת הכניסה לבניין (ת/1), ככתמי הנוזל ששפך הנאשם לעבר דניס (עמ' 44 ש- 7-8 לפרוט'), וטענה כי אף הריחה **"ריח של בנזין"** (עמ' 51 ש- 1 לפרוט'). אאורילה לא זכרה באופן מדויק, ממרחק השנים, את סדר ההתרחשויות (עמ' 49 ש- 17 לפרוט') או את סוג הכלי בו אחז הנאשם לעבר אנדריי (עמ' 49 ש- 27 לפרוט').

במהלך עדותה, אישרה את הפלתו של הנאשם ארצה על ידי דניס (עמ' 50 ש- 13 לפרוט'). העובדה שאאורילה אנדריי ודניס (כמפורט בהמשך), פירטו את הכח הפיזי שהופעל כנגד המתלונן, מוסיפה ומחזקת את משקל עדותם וכן את הסכנה שנשקפה מפני הנאשם במהלך האירוע, בעת שהניף את כלי העבודה לעבר אנדריי.

דניס העיד על כך שהבחין בנאשם מתווכח עם אנדריי על רקע פינוי חפצים מחדר האשפה, זכר שהנאשם "דפק" את דלת הלובי והזכוכית נפלה, הוציא את חפירה, דפק על איזור הכניסה ללובי באמצעותו, והתקרב עם האת לעבר אנדריי. בהמשך, העיד דניס כי אחז בנאשם בכתפיו מאחור, לחץ על ברכו, הוריד אותו והחזיק בו תוך שאמר לו להירגע. הנאשם קילל אותו ואמר שיפגע בו. דניס אמר לנאשם כי ישחרר אותו ושירגע, ולאחר מכן הלך הנאשם אל מקום סמוך לכניסה, שב עם בקבוק דלק וניסה לשפוך על דניס תוך שאמר לו שישרוף אותם, את כולם. בשלב זה, ברח דניס מהמקום (עמ' 71 ש- 15-30 לפרוט'). תיאור סדר הדברים מעט שונה ביחס לתיאור של אנדריי ואאורילה, כשדניס תיאר שבירה של דלת הבניין עוד בטרם איים הנאשם על אנדריי באמצעות כלי העבודה. אינני מוצא מקום לתת משקל משמעותי לקושי זה, זאת כאשר העדויות הרבות חוזרות על עיקר האירוע, כפי שהעיד דניס: **"אני מבולבל מהשתלשלות האירועים אבל אני זוכר את התמונה טוב מאוד, שהוא דפק את הדלת בחוזקה והתנפצה זכוכית, אם זה היה לפני שהוא דפק עם את חפירה, אולי בגלל זה זה התנפץ בסופו של דבר אחרי המכות של את החפירה או שאחרי, אני לא זוכר בדיוק את ההשתלשלות"** (עמ' 76 ש- 15-17 לפרוט'). חלוף הזמן מאז האירוע, מסביר את ההבדל בסדר השתלשלות האירוע, אך בנוסף יש לזכור שבמהלך תחילת האירוע אנדריי היה בחדר האשפה, ואילו אאורילה הגיעה אל זירת ההתרחשות לאחר תחילתה, כך שלא ברור האם הבחינו בהתנהלות הנאשם בתחילת האירוע, עליה העיד דניס. כך או אחרת, אין לתת לשוני זה משקל רב, במיוחד בהתחשב בעדויות עדים אלה, העולות בקנה אחד, לגבי התנהלות הנאשם באירוע זה, חיזוקים בעדותו של דמיטרי ואף בגרסאות הנאשם בעצמו, כפי שיפורט בהמשך.

דמיטרי העיד כי שמע שבירת זכוכית (עמ' 10 ש- 28 לפרוט'), רץ לכיוון הכניסה לבניין וראה את זכוכית מסגרת דלת הבניין שבורה ואת הנאשם צועק ועצבני (עמ' 11 ש- 20-22, זיהוי הנזק בת/1 - עמ' 11 ש- 35 לפרוט'). דמיטרי אישר כי שמע את הנאשם צועק שדניס הרביץ לו (עמ' 13 ש- 6 לפרוט'), וכן כי שמע את הנאשם צועק לדניס שהוא יהרוג אותו (עמ' 12 ש- 6,11,20-22 לפרוט').

פישביין העיד אף הוא כי הריח ריח של דלק בכניסה לבניין, כשהגיע למקום בסוף האירוע (עמ' 59 ש- 5 לפרוט'). לאחר שהעיד תחילה כי שמע על איומי הנאשם מפי השכנים (עמ' 59 ש- 5 לפרוט'), כפי שהעיד במשטרה (נ/7), העיד פישביין כי הבחין בנאשם מאיים על אנדריי באמצעות את חפירה וצועק כי ישרוף את השכנים (עמ' 59 ש- 17-32 לפרוט'). הסבריו של פישביין לגבי הסתירה בין הדברים (עמ' 62 לפרוט'), אינם מניחים את הדעת, ומותירים ספק לגבי מהימנות גרסתו. מכאן, יש להתייחס לעדות פישביין לגבי אירוע זה כעדות שמיעה, ואין לתת לה משקל.

באופן זה, עדויותיהם של אנדריי, דניס, אאורילה ודמיטרי, אשר נמצאו מהימנים על ידי, תומכות, משלימות ומחזקות זו את זו לגבי אירוע זה. לעדויות אלה יש להוסיף חיזוק ראייתי בצילומי הכתמים בכניסה לבניין והחבלה בזכוכית הכניסה (ת/1). אין לראות בשוני בין תיאור מגרפה, לעומת את חפירה, משום סתירה מהותית, במיוחד בשל קושי העדים לזכור ממרחק הזמן את אופיו המדויק של כלי העבודה (ראו לדוגמא עדות אאורילה בעמ' 49 ש- 27 לפרוט'). בנוסף, לא מצאתי כרסום ראייתי בטיעון ב"כ הנאשם לגבי חוסר תיעוד קיומו של ריח וכן אי לקיחת דגימה מהארץ, על ידי השוטר ראובן עזרא אשר הגיע אל המקום (עמ' 52 לפרוט'). הנאשם בעצמו אישר

בעת חקירתו במשטרה, כי שפך חומר חומצתי לעבר דניס (ראו פרוט להלן).

10. הנאשם לא כפר בקיומו של האירוע בו אנדריי ביקש להשליך דברים שונים מחדר האשפה, אך טען שהותקף במהלכו. הנאשם העיד בבית המשפט, כי אנדריי פנה אליו ואמר שצריך לזרוק דברים רבים מחדר האשפה של הבניין. בהמשך, העיד כי בהגיעם אל המקום, הבחין הנאשם בכך שמדובר בפחי צבע ובכלים שונים, ואמר לאנדריי שדבר לא יזרק. בהמשך, הבחין הנאשם באאורילה, פנה אליה ולפתע חש בידו של דניס אשר חנק אותו מאחור, בזמן שאאורילה ואנדריי בסמוך אליו. בשלב זה, חברתו של דניס צעקה עליו שיעזוב את הנאשם, דניס שיחרר את אחיזתו והיכה בנאשם מכת אגרוף בגבו. הנאשם התמוטט ארצה, ולאחר שקם אחזו בו אנדריי ובנו, גררו אותו לכניסת הבניין, היכו באגרופים לראשו, ורצו לדברי הנאשם, "עם הזכוכית לנפץ אותי" (עמ' 88 ש-16 לפרוט'). הנאשם העיד כי הצליח לנתר והיכה עם ידו בזכוכית על מנת לבלום, כך שהזכוכית התנפצה (עמ' 88 ש-20 לפרוט'). מדובר בגרסה בעייתית, אשר אינה מספקת כל הסבר לרקע לאותו נסיון רצח, אשר בוצע לכאורה בפומבי, לאור יום ובנוכחות עדים רבים. בנוסף, גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם בעת חקירתו במשטרה, זאת ביחס לחלקים מהותיים באירוע:

לגבי הרמת כלי העבודה, את חפירה או מגרפה, העיד הנאשם בבית המשפט כי אלה היו בחדר האשפה והוא אמר לאנדריי שדבר לא יזרק, תוך שנמנע מלתאר אחיזת חפץ מסוים על ידו (עמ' 88 ש-4 לפרוט'). בהמשך, כפר לחלוטין באחיזה בכלי מסוים, וטען לגבי אותם כלים ש"לא נגעתי בכלום, במה אני אגע? הכל עומד שם אמרתי אני אעלה הביתה" (עמ' 94 ש-29 לפרוט'). בנוסף, סירב הנאשם להתייחס לטענות שלקח בעצמו מקל מסוים לידי וניסה לרדוף אחרי אנדריי (עמ' 93 ש-14 לפרוט'). לעומת זאת, בהודעתו במשטרה אישר הנאשם כי הרים מגרפות ואת חפירה, אותם הכניס ל"פח הזבל" (ת/9 ש-34-35). באופן דומה, לעומת הכחשתו בבית המשפט כי שפך דבר מה על דניס (עמ' 92 ש-25 לפרוט'), בחקירתו תחת אזהרה אישר הנאשם כי שפך לעבר דניס חומר "זה חומצה כמו מסיר שומנים" (ת/9 ש-50), על מנת להרתיעו (ת/9 ש-52). אף גרסתו בבית המשפט, כי שבר את זכוכית הכניסה לבניין על מנת לבלום את ניסיונם של אנדריי ובנו להטיח את ראשו בזכוכית, לא הוזכרה בעת חקירתו תחת אזהרה במשטרה. כשנשאל מדוע שבר את זכוכית הכניסה לבניין, הנאשם לא ציין דבר לגבי תקיפה על ידי אנדריי ובנו, את גרירתו כביכול לעבר דלת הבניין על ידם על מנת להטיח את ראשו, וטען בחקירה כי שבר את דלת הכניסה בשל כעסו: "אני כעסתי ושברתי את דלת הכניסה, לא יודע אם שברתי או לא. גם אנדריי וגם הבן שלו תפסו אותי. למה שהם יתפסו אותי?" (ת/9 ש-39-40, ההדגשה אינה במקור). גרסת הנאשם בבית המשפט היא גרסה כבושה, העומדת בסתירה לכל אותם חלקים בהודעתו בעת חקירתו במשטרה, בהם הודה בביצוע חלק מהמיוחס לו.

לאור האמור לעיל, וכן נוכח התרשמותי מעדי התביעה ומהנאשם, אני קובע כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם ניסה לתקוף את אנדריי באמצעות כלי העבודה, גרם היזק לזכוכית הכניסה לבניין, איים על דניס שיהרוג אותו, ישרוף את כולם ואף שפך לעברו נוזל מסוים בעל ריח חריף.

אישום שלישי

11. שלושה עדי תביעה העידו לגבי הנזק המיוחס לנאשם באישום זה וכן איומיו בפגיעה ברכוש:

אאורילה העידה, כי הנאשם אמר במהלך אסיפת הדיירים (אישום ראשון) שישבור את השיפוף שעשה, והתכוון ל"קרמיקה" שעשה בלובי, וכן כי לא ראתה אותו עושה זאת אך שמעה דפיקות חזקות בכל הבניין (עמ' 41 ש-17-21 לפרוט'). עוד ציינה, כי אינה יודעת מתי הדבר נעשה (עמ' 41 ש-20 לפרוט').

נחמיה העיד, כי לפני החלפת הוועד באסיפת הדיירים, אמר הנאשם לבתו של נחמיה שאינו רוצה להיות בוועד מכיוון שלא שילמו לו עבור השיפוף, וכשחזר אל ביתו הבחין באריחים שבורים בלובי (עמ' 81 ש-9-19 לפרוט'). בהמשך הוסיף, כי הנאשם אמר שיעשה נזק בבניין (עמ' 83 ש-21 לפרוט').

פישביין העיד, כי הבחין בנאשם שובר את המרצפות באמצעות לום (עמ' 60 ש-10-17 לפרוט'), ובהמשך הבהיר כי הבחין בשבירת מרצפת אחת ולאחר פרק זמן מסוים הבחין שנשברו 5-6 מרצפות (עמ' 63 ש-30, עמ' 64 ש-6,14-15 לפרוט'). פישביין אישר כי הדבר נעשה לאחר אסיפת הדיירים, דבר המתיישב עם עדותה של אאורילה (עמ' 64 ש-34 - עמ' 65 ש-1 לפרוט').

הנאשם בעצמו, הכחיש בבית המשפט את ביצוע גרימת הנזק למרצפות, ובעת חקירתו במשטרה כלל לא נחקר לגבי עבירה זו.

ניתוח עדויות אלה מעלה, כי קיימות ראיות לכך שנגרם נזק למרצפות בבניין. בנוסף, ניתן להצביע על קיומו של מניע מצד הנאשם לגרום לנזק זה. לצד זאת, עדותו של נחמיה לגבי רצון הנאשם לגרום לנזק או איומיו שיעשה כן, כפי שנאמר לבתו, היא בגדר עדות שמיעה, ואילו עדותה של אאורילה לגבי אמירת הנאשם באסיפת הדיירים שיגרום לנזק, לא מצאה תימוכין בעדויות עדי התביעה השונים אשר נכחו באסיפה. יתרה מכך: פישביין בעצמו, לגביו נטען בעובדות כתב האישום כי האיומים נאמרו כלפיו, לא העיד בבית המשפט על איומים כלשהם מצד הנאשם כי יגרום לנזק למרצפות. אותו פישביין, אשר היה עד הראיה היחיד לגרימת הנזק על ידי הנאשם, העיד בבית המשפט כי הנזק נגרם לאחר האסיפה, כפי שהעידה אאורילה, ואולם בעת מתן עדותו במשטרה טען כי הנזק נגרם לפני האסיפה (נ/7 ש-5-6 לעומת ש-47). לא נעלם מעיני, כי פישביין שב מספר פעמים במהלך עדותו בבית המשפט על כך שאינו זוכר במדויק מתי הבחין בנאשם שובר את המרצפות (עמ' 64 ש-31-33, עמ' 65 ש-4,6 לפרוט'). יתכן בהחלט כי בנסיבות אחרות ניתן היה לקבל הסבר, שבשל חלוף הזמן קשה להתייחס באופן מדויק לציר זמן ההתרחשות, ואולם סימני שאלה אלה המצטרפים לקושי שעלה במהימנות עדותו של פישביין, כמפורט בסעיף 9 לעיל, מותיר ספק סביר לגבי עדותו ביחס לגרימת ההיזק על ידי הנאשם. לגבי עבירת האיומים כלפי פישביין, כאמור לעיל - לא הוצגו ראיות.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מאישום זה.

אישום רביעי

12. הנאשם הודה בכך שכתב על קירות הבניין את הכתובות המפורטות באישום זה (ת/5, ת/2, עמ' 89 ש-11, עמ' 94 ש-11-12 לפרוט'). בעת חקירתו במשטרה, אמר הנאשם שהוא "**מבטיח לך שאני מנקה את זה עם מים וסבון. אני מצטער שכתבתי את זה**" (ת/2 ש-17-18). הנאשם הסביר בעדותו בבית המשפט, כי כתב את הדברים אך גם מחק אותם וצבע את הקירות: "**אני כתבתי הכל ואני גם מחקתי הכל, אני**

צבעתי את הקירות. אשתי צרחה עליי צרחות, ירדתי מהר וניקיתי הכל וצבעתי" (עמ' 89 ש- 11-12 לפרוט'). אאורילה אישרה בעדותה, כי הנאשם אכן ניקה את הכתובת: **"אני חושבת שזה עם עיפרון צבעוני או טוש...הנאשם תיקן את זה, הוא שטף את זה, זה קל להוציא את זה. כשניסיתי להוריד ראיתי שזה יורד בקלות אבל השארתי כדי שהמשטרה יראו את זה" (עמ' 44 ש- 34 - עמ' 45 ש- 4 לפרוט').**

בגין מעשים אלה, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הראיות שהוצגו אינן מקימות יסוד של "הרס" לנכס או "פגיעה" במזיד, כאשר לא ניתן אף להצביע על שווי נזק כלשהו. מדובר בכתיבה על קיר, אשר נמחקה בקלות.

יתכן כי ניתן היה לבחון האם התקיימו יסודות עבירת השחתת פני מקרקעין, לפי סעיף 196 לחוק העונשין. יחד עם זאת, על אף טיעון הנאשם, החל בכפירתו, כי לא נגרם כל נזק באישום זה, המאשימה דבקה בכתב האישום המקורי. המאשימה לא טענה דבר ביחס להוראת חיקוק זו, לא ביקשה להוכיח את יסודות העבירה, דוגמת הוכחה כי מדובר במקרקעין של "זולתו", ובוודאי שלא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני אפשרות שכזו.

בנסיבות אלה, כאשר לא הוכח שנגרם נזק, אני מורה על זיכוי הנאשם מאישום זה.

טענת אכיפה בררנית

13. ב"כ הנאשם טענה כי מתקיימת במקרה זה הגנה של אכיפה בררנית כנגד הנאשם, כאשר תלונות אותן הגיש כנגד חלק מהעדים נסגרו בעילה של חוסר עניין לציבור, ואחת מהן בעילה של חוסר ראיות. על מנת לתמוך בטיעון זה, הגישה את חומר הראיות בתיקים שנסגרו (נ/4, נ/10).

עיון במוצגים אלה, מעלה כי מדובר במספר תלונות שהגיש הנאשם כנגד בוריס, אאורילה ואנדריי, בהן ייחס להם הנאשם איומים ולבוריס ייחס אף אלימות כנגדו. תלונות הנאשם הוגשו חודשים ואף שנים לאחר המיוחס לו בכתב האישום. למעט במקרה אחד, בו נמסרה הודעה של עדת ראיה, אשר עדותה לא עלתה בקנה אחד עם תלונת הנאשם (נ/4), בכל שאר המקרים מדובר היה בעדות הנאשם בלבד, ללא כל ראיה המחזקת את טענתו, ואף ראיות המכרסמות באופן משמעותי במשקל עדותו (דוגמת האמור בהודעה מיום 13.2.16 בש- 12-13 ודו"ח הפעולה המצורף להודעה, נ/10).

אכיפה בררנית, המהווה אחת מטענות ההגנה מן הצדק, עוסקת בשאלת אכיפה המבדילה **"בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים להשגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא"** (בג"צ 6396/96 סימונה זקין ואח' נ' ראש עיריית ב"ש ואח', פ"ד נג(3) 289,305).

השאלה הראשונה שיש לבחון במסגרת טענת הגנה של אכיפה בררנית, היא **"מהי קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית"** (ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכגי נ' מדינת ישראל, 12.8.2012 (פסקה 14)).

בנסיבות המקרה הנדון, מדובר בתלונות לגבי איומים מילוליים ולא איומים באמצעות סכין. בנוסף, ניתן

בהחלט לראות אבחנה בין המקרים בהתאם לראיות שהציגה ב"כ הנאשם, מהן עולה כי קיים שוני מהותי ברקע הקודם של הנאשם ושל בוריס (דו"ח הפעולה מיום 20.6.16, נ/10). עוד אציין, כי על פניו, בהתאם לראיות שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם בלבד, ספק רב אם קיימת תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום בגין אותן תלונות, נעדרות חיזוק כלשהו ואף בעלות משקל בעייתי, זאת בשונה מכתב האישום כנגד הנאשם אשר התבסס על מספר עדים ועל ראיות נוספות.

לפיכך, נדחית הטענה בדבר אכיפה בררנית.

סוף דבר

החלטתי לזכות את הנאשם ממספר עבירות איומים, שתי עבירות היזק במזיד, עבירת תקיפה סתם ועבירת החזקת סכין. אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בשתי עבירות איומים באישום הראשון, ובעבירות איומים, נסיון תקיפה והיזק לרכוש באישום שני.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשע"ט, 24 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים